

Van elég hely a szállókon, senkinek sem kell az utcán maradni

Remélhetően Érden nem lesz áldozata a hidegnek

Hosszan tartó, dermesztő hideggel köszöntött ránk a január, ami elsősorban a fedél nélkül élő embereknek nehezíti meg a mindennapjait, sőt megfelelő ellátás és segítség nélkül sokan közülük talán túl sem élnék a fagyos éjszakákat, a hideg egyre több ember életét követeli. Városunkban is működik az önkormányzat által finanszírozott, fedél nélkülieket támogató intézmény, és hogy hogyan segítenek a rászorulókon, arról az érdi hajléktalanellátás vezetőjével, Bencsik Zsolttal beszélgettünk.

Nappali melegedő, éjjeli menedékhely, átmeneti férfi- és női szálló, valamint családok átmeneti otthona áll a krízishelyzetbe került és a tartósan fedél nélkül maradt emberek rendelkezésére Érden. A hideg idő beálltakor elsősorban az utcára szorult otthontalanok kerülnek veszélybe. A Családsegítő Szolgálat utcai szociális munkásai igyekeznek felkutatni azokat a hajléktalanokat is, akik valamilyen okból kifolyólag még éjszakára sem hajlandók igénybe venni az éjjeli menedékhelyet, és amennyiben nem sikerül őket meggyőzni arról, hogy fedél alá kerüljenek, biztosítják számukra a meleg holmit, takarót.

Bencsik Zsolt tájékoztatása

– A Fehérvári úti épületben a földszinten lehet igénybe venni az éjjeli menedékhelyet, de ennél egy szinttel feljebb is lehet jutni, és talán nem csupán a hajléktalanszállón, hanem az életben is...

– Szakmai sikerként éljük meg azt, hogy a férfi átmeneti szálló tekintetében jelentős azon ügyfelek száma, akik hosszabb éjjeli menedékhelyen töltött múlttal a hátuk mögött most motiváltak a továbblépésben. Ezen folyamat hátterében kollégáim szakmai és emberi munkáját látom, hiszen sikerült olyan bizalmi, segítő kapcsolatot kiépítenünk, ami elindíthatott egy hosszú folyamatot a társadalmi integráció reményében. Munkatársaink

A férfiak átmeneti szállójában új közösségi szobát hoztak létre a tetőtérben

bérelt lakásukban, és az anyagi gondok miatt elkezdett lefelé csúszni a lejtőn, majd az utcán találta magát. Testvérei mind külföldön élnek, nem volt kihez fordulni segítségért. Mint kiderült, fia a férfiszállón él, de ő is keresi a helyét a világban. Lili most boldog, hiszen már négy hónapja van munkahelye, így bízik benne, hamarosan sikerül annyi pénzt félretennie, hogy egy albérletbe költözzön felnőtt gyermekével együtt. Hozzáteszi: bár a női szállón sem egyszerű az élet, hiszen valamennyien lelki problémákkal is küszködnek, és a súrlódások olykor elkerülhetetlenek, mégis, számára az elhelyezkedés volt a legnehezebb.

– Ha az állásinterjún mondtam, hol lakom, azonnal más szemmel néztek rám, és elküldtek. Szerencsére a szálló gondozói segítettek. Nélkülük nem sikerült volna munkába állni.

– Az elsődleges cél természetesen az, hogy ügyfeleinket hozzá tudjuk segíteni ahhoz, hogy továbblépjenek, valamint feladatunk segíteni abban, hogy ezen nagyon nehéz élethelyzetbe került emberek képesek legyenek újra hinni magukban, s megtalálják azon erőforrásokat, amelyek révén képessé válnak az önálló életvitelre, kikerülve a hajléktalanellátó rendszerből – vázolja céljaikat az érdi hajléktalanellátás fiatal vezetője.

A segítségnyújtás minden esetben csak egyénre szabott lehet, hiszen minden embernek sajátos életútja van. A legfontosabb, hogy kellő időben és megfelelő formában szakmai segítséget kapjanak a rászoruló emberek. A hajléktalanszállón segítő szakemberek dolgoznak. Minden lakónak megvan a saját szociális munkása, aki ismeri az élettörténetét, aki segíti a különböző élethelyzetekben, valamint a tovább- és kilépésben nyújt támogatást. Gyakran a családi és kapcsolati háló rendezése, erősítése lehet a legnagyobb segítség. Szinte minden esetben fontos a munkaerőpiacon való megmaradás, esetleg az oda történő visszatérés, a személyiség integrálásának, stabilitásának megerősítése. Közösségépítő és terápiás hatása van a közösségi szociális munkának, a különböző csoportfoglalkozásoknak.

– Itt egy olyan visszacsatolást kaphatnak ügyfeleink, ami megerősítheti énképüket, azt, hogy értékesek, képesek értéket teremteni. Nagyszerű volt látni, ahogyan egymást figyelve, ösztönözve azok is kedvet kaptak a csoportfoglalkozásokhoz, a kreatív munkához, akik első körben nem voltak hajlandók közelnek állni. Az igazi eredmény

és siker számunkra mégis az, amikor saját lábukra állva sikerül lakóinknak elhagyni a szállót. Albérletbe költöznek, van, akinek sikerül a családi kapcsolatok rendezésének köszönhetően visszakerülni, vagy lakáshoz jutni. Előfordul még, hogy lakóink párkapcsolat által megerősödve, egy társsal szövetségben jutnak saját lakhatáshoz, otthonhoz. Aki hajlandó rá, tovább tanulhat. Jelenleg több ügyfelünknek pályáztunk ösztöndíjra, melynek segítségével érettséghez vagy szakmához tudnak majd jutni. Nem könnyű, és bizony felelősségteljes munka a miénk, próbára teszi a kollégák felkészültségét, de az eredmények kárpótolnak minden befektetett energiáért. Sokan, akik már visszailleszkedtek a társadalomba és önállóan élik az életüket, amikor elakadnak valamiben, visszajönnek, hogy segítséget kérjenek tőlünk. Ez pozitív visszacsatolás számunkra is, hiszen ez egy jól megalapozott, elfogadáson és bizalmon alapuló segítő kapcsolatot feltételez, s mi örömmel megteesszük, ami tőlünk telik – mondta beszélgetésünk végén Bencsik Zsolt.

Bálint Edit

Azazhogy nincs, és ezért van gáz! A gázt ugyanis – mint köztudott – szagosítják. Ez a „gázszag” árulja el, ha valahol szivárog. Ilyenkor embertársaink és a magunk érdekében telefonon felhívjuk a gázművek illetékes ügyeletét, bejelentve a vélt hibát. A gáz ugyanis, ha fölösen több jut ki a csőből a lakásba, egyetlen szikrátlól felrobbanhat. A „Gáz van!” kijelentés tehát nagy veszélyt jelez.

Immár legalább három hete a napilapok, a rádió, a tévé fő témája a gáz. És persze legfőképpen a miénk. Nem járok messze az igazságtól, hogy ez a gázügy egész Európát, helyesebben az EU 27 tagállamát foglalkoztatja. Annak ellenére, hogy a gázhiány szenvedő alanyai a hajdani „szocialista” országok, a gázhiány kihat az EU többi tagállamára is.

Köztudott: hosszú hónapok óta tart az orosz–ukrán gázvita. Moszkva részéről talán úgy fél esztendővel ezelőtt elhangzott a fenyegetés: ha az ukrán kormány nem fizeti meg a gáz tényleges, kereskedelmi árát, elzárja a csapokat. Ezt bizony nekünk, már-már mint a kormánynak, komolyan kellett volna vennie. Az orosz gáz ugyanis hozzánk Ukrajnából érkezik.

Magyar részről teljesen érdektelen, hogy az oroszok vagy az ukránok zárták-e el a benünket kiszolgáló gázcsapot. A két fél ugyanis egymást vádolta és manapság is vádolja, ki a „csapelzáró”. Mire ezek a sorok megjelennek, már bizonyosan

A szerkesztő jegyzete

Eszik, vagy fűt?

Abszurd helyzet. Meghalt egy asszony, megfagyott. Tudom, jó néhányan megfagytak már ezen a télen az országban, számot nem érdemes írni, mert mire a hetilap megjelenik, már úgylis több lesz – de ez az asszony a saját lakásában fagyott meg. Pedig kapott öt mázsa fát, hogy fűtsön. Hogy mi ebben az abszurd? Az, hogy tűzfát kapott, miközben nem volt kályhája. Olyan ez, mint ha valaki gázártámogatást kap, de nincs a lakásában gáz, vagy haladékat a távfűtés havi díjának fizetésére, miközben nincs is nála távfűtés.

Sem a téma, sem az időpont nem alkalmas viccelődésre, nincs is ilyen szándékom, a helyzet sokkal súlyosabb annál, mint hogy tréfával ellüssük egy lélektelen, bürokratikus ügyintézés ostobaságát. Mert az adott esetben erről volt szó: valahol egy ügyintéző „kipipálta” a szociális ellátás fűtésre vonatkozó pontját azzal a megjegyzéssel, hogy „tüzelő elküldve”. Hogy ott nincs is kályha? Hát – mindenre nem figyelhetünk.

És itt a baj. Hogy nincs mindenre kiterjedő figyelem. Ezek a mostani fagyhalálok többször mondanak, többet jeleznek, mint nehéz sorsú, rossz helyzetbe került állampolgárok elhunytát. A halálesetek mögött ott húzódik az átgondolt gondoskodás hiánya, a politikai akarat hiánya, a hajléktalanokat fedélhez juttató szociális lakásépítési program hiánya. Nem arról van szó, hogy míg sokan egy életem át dolgoznak a lakásukért, legyenek, akik ingyen hozzájutnak – ez így nyilvánvalóan igazságtalan lenne – hanem lakhatási, életben maradási esély megeremtéséről. Most éppen a hidegtől kellene megmenteni emberek tucatjait, a szociális bizonytalanság azonban nem időjárásfüggő. Lehetnek, vannak is egyes önkormányzati „szigetek”, ahol igyekeznek

figyelemmel kísérni a nehezebb sorsú emberek mindennapjait, sőt számos helyen működnek magánkezdemenyezések is, családok fogadnak be magukra maradt, idős, beteg embereket, segítve legalább a tél túlélését.

Róluk vehetne példát az állam, az ország vezetése is: hogy senkinél se a „fűtsék, vagy egyek?” kérdés vetődjön fel.

Ez a mostani hideg időjárás csupán egy rést nyitott meg, hogy betekinthessünk az ország szociális rendezetlenségébe. Abba, hogy Magyarországon immár több százezren élnek – szaknyelven szólva – mélyszegénységben, messze a létminimum – 66 ezer forint – alatti összegből. Hogy a nyugdíjminimumból – 28 500 forint – 280 ezren tengődnek. Mindehhez még hozzátehetem, hogy a lakással, munkahellyel rendelkezőknek is megrendítő csapásként jelenik majd meg, amit az úgynevezett csoportos beszedésű energiaszámlák – azaz: az előző esztendő fogyasztásából számított havi átlagos díj – után elszámoláskor utólag fizetni kell: az bizony a díjemelések és a hideg miatt százszoros nagyságrendű összeg lesz.

Szakemberek külföldi példákat emlegetnek: törvénybe iktatott lakhatási jogot, szociális lakások tömeges építését, kiürített középületek átalakítását, és még sok egyebet – azaz gondoskodást az emberről.

Mert észre kéne venni, hogy ő a fontos. Az állampolgár, embertársunk, akire nem csak krízishelyzetben, kapkodó intézkedésekkel, és nem csak a nagy hidegben kell odafigyelni.

Mert így csak annyit tehetünk, hogy várjuk a jó időt. Pontosabban: jobb időre várunk.

Bencsik Zsolt

Gáz van!

megérkezett az „igazságtévő” szakbizottság, amelynek tagjai külön-külön és együttesen is megállapítják, hogy ki és hol zárta el az európai országokkal kötött szerződés ellenére a gázcsapot.

A vita részletező leírása és a gázhiányért felelősök keresgelése helyett inkább a becsapott gázfogyasztók szemével vizsgáljuk szorult és függő helyzetünket. Azért szorult és függő a helyzetünk, mert a fa- és szénttüze az igazságtól, hogy ez a gázügy egész Európát, helyesebben az EU 27 tagállamát foglalkoztatja. Annak ellenére, hogy a gázhiány szenvedő alanyai a hajdani „szocialista” országok, a gázhiány kihat az EU többi tagállamára is.

Köztudott: hosszú hónapok óta tart az orosz–ukrán gázvita. Moszkva részéről talán úgy fél esztendővel ezelőtt elhangzott a fenyegetés: ha az ukrán kormány nem fizeti meg a gáz tényleges, kereskedelmi árát, elzárja a csapokat. Ezt bizony nekünk, már-már mint a kormánynak, komolyan kellett volna vennie. Az orosz gáz ugyanis hozzánk Ukrajnából érkezik.

Magyar részről teljesen érdektelen, hogy az oroszok vagy az ukránok zárták-e el a benünket kiszolgáló gázcsapot. A két fél ugyanis egymást vádolta és manapság is vádolja, ki a „csapelzáró”. Mire ezek a sorok megjelennek, már bizonyosan

fa- és széntelegek máris jeleztek, hogy az utóbbi időben újra megnőtt a kereslet a fa és a szén iránt. A telepek az árukészletet alig tudják pótolni. Megnyugtató, hogy a lakosok százezeire most ismét a régi „elavult” fűtést részesítik előnyben. Mi mást is tehetnének?

Mostanában vizsgáznak az önkormányzatok is. Helyenként elrendelték az iskolai tanítás „X” időre való felfüggesztését. Ott lehet ugyanis meghatározni, járhatnak-e a gyermekek iskolába vagy sem. Erről „felülről” csak „elvíleg” lehet dönteni, gyakorlatilag nem. (Jut eszembe, a negyvenes években – diák voltam akkor – a minisztérium néhány napra tanítási szünetet rendelt el „fűtési nehézségek” miatt. A Horthy-rendszerben – amelyet a hárommillió koldus országának neveztek negyven éven át – az iskolaigazgatók felszólították a tanulókat, hazulról hozzanak tüzelőt. Egy hétig hordtuk az iskolába a fát és a szenet, de az iskolaigazgatók nem vették igénybe a minisztérium által elrendelt szünetet. Persze más világ volt akkor, más erkölcsi renddel, és mi is más nevelést kaptunk.)

Moszkva és Kijev urai majd megegyeznek, de a mi függőségünk, sajnos, még egy ideig megmarad. Ideje lenne már a kormánynak is más energiaforrásokat segíteni. Itt van a Nap, a szél, no meg a biomassa energája. Sajnos, az érdekek itt is más felé visznek. De meddig?

Bíró András